

ROMANTIČNI EGOISTA

ZA IZDAVAČA

Ivan Bevc

Nika Strugar Bevc

© za srpsko izdanje

BOOKA

11000 Beograd, Slanački put 128

office@booka.in

www.booka.in

PREVOD SA FRANCUSKOG

Vladimir D. Janković

LEKTURA

Agencija Tekstogradnja

KOREKTURA

Dragana Latinčić

DIZAJN KORICA I PRELOM

Ivan Benussi

ŠTAMPA

DMD Štamparija

Beograd, 2013.

Prvo izdanje

BOOKA.

Knjiga **023**

Edicija **Zapadno od sunca**

FREDERIK BEGBEDE

ROMANTIČNI EGOISTA

Naslov originala

FRÉDÉRIC BEIGBEDER

L'ÉGOÏSTE ROMANTIQUE

Copyright © Frédéric Beigbeder, 2005.

Sva prava zadržana.

Nijedan deo ove knjige ne može se koristiti
niti reprodukovati u bilo kom obliku bez pismene
saglasnosti izdavača.

ROMANTIČNI ROMAN EGOISTA

FREDERIK BEGBEDE

S FRANCUSKOG PREVEO

Vladimir D. Janković

BOOKA.

„Ko li je onaj koga smatraju mnome?“
Aragon, „Nedovršeni roman“, 1956.

„Šta je to 'dnevnik'? Pa roman.“
Žak Odiberti, „Nedelja me čeka“, 1965.

Ameliji.

„Celog svog života preguraću let
I uvenut jednom kraj tebe kô cvet
Daj da se uzmemo, da nas vidi svet
Danas tu negde, oko pola pet.“

(17. juna 2003)

LETO

PARIZ, RE, RIM, DOVIL

„Ne daruje bog pisca pesničkim talentom, već rđavim životom.“
Sergej Dovlatov

Ponedjeljak.

Sit sam više tih kolumni. Niko živi ne može čoveka toliko da smori koliko svi ti hroničari plaćeni da gundaju, ti samopregorni stvaraoци što škrguću zubima. Časopisi su puni slobodnih strelaca, manje ili više poznatih, koji se živciraju po narudžbini. Sliku im ugledaš u levom gornjem uglu strane. Mršte se kako bi svima stavili do znanja koliko su zlovoljni. O svemu su spremni da daju mišljenje, iz tobož originalnog ugla (u stvari, samo imitiraju svoju sabraču); i ne moraš reći kleštima iz njih da izvlačiš, pa kom' opanci – kom' obojci.

Nego evo i mene, došao i ja na red. Od mene se očekuje da mrzim na dvonedeljnoj bazi, da jadikujem svake srede/subote/nedelje. Svaku sedmicu koja dolazi iskoristiću da nekako napabirčim novi izgovor za roptanje. Sa svoje 34 godine postaću matoro džangrizalo koje za to džangrizanje još i prima pare. Mlada varijanta Žana Ditura (bez lule). Ne, stvar je rešena: neću to da radim, radije ću im predložiti da objave moj intimni dnevnik, pisanije s neto ostvarivom vrednošću.

Utorak.

Misliš da ja zaista imam nešto da kažem? Misliš da sam proživleo nešto važno? Možda jesam, možda nisam. Čovek sam, ništa drugo. Kao i svi ostali, i ja imam neku priču. Posle sat vremena trčanja na pokretnoj traci, imam utisak da sam neka metafora.

Sreda.

Ima pravde: žene svršavaju žešće, ali ređe od nas.

Četvrtak.

Bogati imaju sve gori i gori ukus, zar ne? Pogledajte Munu Ajub s onim hiljadama šljokičastih haljina, onom odurnom jahtom koju iznajmljuje, i onim kadama sa slavinama od masivnog zlata. Sirotinja je u poslednje vreme elegantnija od bogataša. Zahvaljujući novim markama krpica, kao što su *Zara* i *H&M*, fufice bez žute banke izgledaju hiljadu puta jebozovnije od nafatiranih drolja. Novac – to je vrhunac prostote. Nastojnica u mojoj zgradi otmenija je od Ivane Tramp. A znate šta mi se najviše gadi na ovom svetu? Miris kože u luksuznim engleskim automobilima. Šta ćeš odvratnije od jednog rolsa, bentlija ili jaguara?

Petak.

Ono što bi, u ovom trenutku, bilo dobro za dalji razvoj kinematografije, jeste da se snimi porno film u kojem bi glumci, dok vode ljubav, jedno drugome govorili „volim te“ umesto „a, jesi li ga osetila, kučko.“ Takve stvari se, reklo bi se, u životu događaju.

Subota.

Krizu pedesetogodišnjaka ja proživljavam dvadeset godina ranije.

Nedelja.

Na Formenteri sam, kod Eduara Bera, jedinog istinskog genija kojeg poznajem, koji je iznajmio vilu na plaži.¹ Jutro bez oblačka, sunce udara u čelo. Previše ima algi da bi se čovek okupao, a mene je, sem toga, meduza ožarila po stopalu. Ne treznimo se od džin-kasa i markiza de kaseresa.² Srećemo Elen fon Unvert, Anise Alvinu, Majven le Besko i njenu kćerku Šanu Beson, Bernara Zekrija i Kristofa Tizona s Kanala+, glumičice koje svako veče igraju na drugoj sceni, producente koji nas vode na svoje brodiće, u blatnu kupku, da bi nam onda jedne večeri Bob Farel (pevač *Malih gabora*) deset puta puštao svoj najnoviji CD: „Trpô bih te, eto/Kao ono letos/Tamo iza stena“; bila je tu i neka lepojka što prezire ceo svet a zove se Fransoaz, u haljini boje sleza, leđa obnaženih kao u Mirej Dark,³ a oko nas plaža, zlačana kao njena leđa. Sve se vidi. Ni jednom jedinom rečju nije mi se obratila; a opet, ako je ovaj odmor išta vredeo, onda za to mogu da zahvalim upravo njoj.

Ponedjeljak.

Baš bih voleo da vidim kakvu bi facu složila Bridžet Džons kad bi svoj sud o njoj izrekao Filip Solers. Kažem to zato što sam upravo stigao na ostrvo Re, gde svaki čas očekujem da ugledam pisca *Strasti u kolotečini*. Vreme je lepo, ja sam sâm, nameravam da muvam nešto u *Bakingemu*, diskoteci koja se nalazi tu, u komšiluku. Svi je zovu „Book“, jer ovo je jedno književno ostrvo.

1 Francuski glumac, proslavio se kao filmski Asteriks, uz Žerara Depardjea u ulozi Obeliksa. (Prim. prev.)

2 Džin-kas je mešavina džina i gaziranog napitka od limuna; markiz de Kaseres je čuvena španska marka vina. (Prim. prev.)

3 Francuska glumica i model, dugogodišnja družbenica Alena Delona. (Prim. prev.)

Utorak.

Strahota jedna koliko su žitelji Rea srećni. Sve njima izgleda prosto: dovoljni su im čaša rozea, tuce ostriga, jedrilica i vila s osam soba po kojima trčkaraju deca obučena u Sirilus, i gde ćeš veće sreće. Ostrvo Re je jedan gladak kamen prekriven mnogobrojnim nasmejanim porodicama. Za sve te ljude trebalo bi osmisliti novu televizijsku igru: „Ko želi da izgubi milione?“

Ovde se svi živi zovu Žofroa. Praktična stvar. Viknete: „Žofroa!“ na plaži, i svi se okrenu, svi sem Olivijea Koena, što vam omogućava da ga pozdravite u prolazu. Dobar dan svima! Ja sam Oskar Difren, romantični egoista, neurastenični neznabožac. Gledam plavuše na biciklima. Volim jastoga na žaru, zakonom zabranjenu travu, hrskave uštipke, velike grudi boje kajsije, ljudsku nesreću. Sinoć smo se igrali masne fote: koja ti se muzika sviđa a da je se najviše stidiš?

Ja: „Ponekad baš uživam u *Flitvud Meku...*“ (oborenog pogleda)

Lido: „Ovaj... ja s vremena na vreme slušam Kabrela...“ (pogled mu bludi)

Njegova žena: „Leni Kravic ima nekoliko lepih melodija... Nije loše kad ga pustiš u kolima, jelda?“ (sva kô pokisla)

U tom trenutku u sobu ulazi Lidoova kćerka, i zavodi red:

– A gde je moj disk od Lori?⁴

Sreda.

Po uzoru na ono: „Pljuvaću po vašim grobovima“ Borisa Vijana, ja bih radije napisao: „Karaću vaše kćerke.“

Četvrtak.

Mamurluk. Ostrvo Re – baš kretensko ime. Re je nota koja zvuči falš. Ovde deca sve vreme govore „genijalno“ kako bi sama sebe ubedila da im život nije truo. Nije nimalo slučajno to što je kod sirotinjske dece sve „ubistveno“, umesto ovog „genijalno“: bistrinja su. Odseo sam kod simpatizera levice koji gotive pogaču sa slaninom. Ništa nisam kresnuo otkako sam ovamo stigao. A ono svratište u komšiluku zove

se *Jarac*, zbog vonja. Okrutno sam usamljen u ovoj porodici koja me podseća na to da sam zaboravio da zasnujem svoju.

Petak.

More, vetar, sunce: nemoguće je razdvojiti ih jedno od drugoga. Ljušti mi se koža na nosu, kosa mi se sva ufrčkala. Ubi me ovaj odmor. To vam je jedan od onih odmora s kojeg poželite da odete na – odmor. Sinoć sam konačno ugledao Solersa i Kristevu; večerali su u *Plavom kitu*, bistrou koji je sad u modi. Filipa sam poljubio, a sa Džulijom sam se rukovao. Hoću li ja to postati peder?

Subota.

Umesto da vodim ljubav, čitam Floberovu prepisku. „Sâm pogled na gomilu građana poražava me. Nisam više ni tako mlad ni toliko u glavu zdrav za takve spektakle.“ (Iz pisma Ameliji Boske od 26. oktobra 1863.) Odabrao sam jedno ribarsko seoce, da bih tu pronašao mir: Arz-an-Re. Nisam računao na to da je Lionel Žospen (francuski premijer) dva dana pre toga doputovao u ovo mesto sa svojom ženom Silvijanom (filozofkinjom koja podržava Renoa Kamija⁵). Šetaju se njih dvoje, prate ih fotografi *Pari Mača*, ali mene zlovolja mine očas posla: šta me briga, moj intimni dnevnik izlazi u VSD-u. Ni ljubomoran čak nisam.

Nedelja.

Primio razglednicu od Kler, juče ujutro: „Dragi Oskare, ne volim te. Ne volim te. Ne volim te. Ne volim te.“ Najlepše ljubavno pismo koje sam ikada primio.

Ponedeljak.

Još nisam video Režin Deforž. Nema veze, svake večeri očekujem da ću je ugledati kod *Plavog kita* – slaže se s njenim biciklom.⁶ Lionel Žospen večera na terasi *Kafe di komersa* u Arz-an-Reu. Preko ramenâ prebacio džemper. To zamalo pa ostrvo Re (sad sam se setio da ga, od pada Berlinskog zida, jedan most povezuje s Rošelom) pravo je carstvo džempera prebačenih preko ramena. Neobični ostrvski živalj strahuje

⁵ Pisac Reno Kami, po stavovima i idejama radikalno se razlikovao od Žospena. (Prim. prev.)

⁶ Aluzija na njen roman *Plavi bicikl*. (Prim. prev.)

⁴ Popularna francuska pevačica mlađe generacije. (Prim. prev.)

od promaje. Frajeri nose kratke kose i *sebag*o brodarice kakve mora da su bile u modi one godine kad su kupovali svoje jahte. Devojke imaju velika dupeta, a marke na gaćicama vide im se ispod morskoplavih pantalona. Šta li jedan premijer socijalista traži na mestu koje toliko vuče na UDF?⁷

Utorak.

Nedeljama već premećem pakovanje kurtona po džepu. Još je u celofoanu. Moji kurtoni nose prezervativ! Svakog jutra ležem sâm, uzdržavajući se od toga da Kler pošaljem SMS.

Sreda.

Užas! Mislio sam da sam ga se ratosiljao, ali on me prati: grozomorni pantomimičar obučen kao Tutankamon s Bulevara Sen Žermen pojavio se u luci Sen Marten! Njegov podvig sastoji se u tome da se po ceo dan ne pomeri. Netremice gleda pred sebe, kao neki čuvar konja (izašao iz romana Kristijana Žaka). Prolaznici mu bacaju sitninu. Živim u svetu u kojem se živi toliko brzo da su njegovi stanovnici spremni da plate onome ko će im izvesti predstavu nekretanja. U dubini duše divim se tom tipu u egipatskoj odori, koji pristaje na to da se živ mumificira, pod vrelim suncem, samo da bi turistima poručio: previše se krećete.

Četvrtak.

Sinoć sam se u *Bastionu* žvalavio s nekim kamperkama kojima je ponestalo dezodoransa. Dlakave su bile ispod pazuha. Ljubile su jedna drugu i obilno se znojile. Bilo je to „veče mokrih majica“. Gladio sam im vlažne dojke, a onda tražio od njih da miluju jedna drugu i pritom se obližuju. Toliko mi se digao da mi se učinilo kako imam veliku kitu (a u stvari mi se pantalone skupile od pranja). Trebalo je da pođem s njima, ali sam se postideo svog preskupog automobila. Šteta, siguran sam da u šatoru grupno rade stvari kakve fina deca ne upražnjavaju. Muvačina je nastavak klasne borbe drugim sredstvima. Kao i Uelbek, i ja sam seksualni marksista. U Neji-sir-Atlantiku postoji neka vrsta društvenog preplitanja, pod uslovom da svi nose majice s natpisom

Queen i da đuskaju na *Srećnu zvezdu Superfanka*. (Sve ono što i ja radim, ma koliko me stajalo truda, samo da ne budem onakav kakav bi čovek mojih godina trebalo da bude.)

Petak.

Na plaži koja se zove *Školjka* dugo šacujem velike bele sise Sandrine Kiberlen, dok Vensan Lendon igra fucu s petogodišnjacima (i gubi). Koža joj je veoma bleđa, ten kao u Engleskinje. A šta ako su ljudi u pravu? Njih dvoje izgledaju skladno. Porodice, ja vas ne mrzim, mogla bi Himena da odgovori Andreu Židu. Na ovoj plaži muševi gledaju sve što mrda, samo ne sopstvene žene. I sranje, eto, opet mislim na Kler, majku porodice koju nisam želeo. Zavodljivu neudatu ženu s dvoje dece i riđom kosom, velikim belim grudima (otuda ona asocijacija), šarenim tašnama, grotesknim cipelama i kreštavim glasom. Erin Brokovič, a moja. Žene sa dvoje dece koje su ostale same izgledaju sve mlađe i mlađe. Imam utisak da još nisam prezdravio. Porodico, nemam te.

Subota.

Pažnja: invazija meduza na Košuljicu (plažu primamljivog naziva, ali sasvim drugačiju u stvarnosti). I na Formenteri ih je bilo. Ovoga leta imamo pravu godinu meduza, samo bez Valeri Kapriski. Nema, rešeno je: vraćam se u Pariz. Zbogom, ostrvo trojki. Pre nego što ću poći, posmatram zvezde padalice stojeći bos u pesku. Beživotan sam, iznuren, kao kosmos. Život je jedan dug vikend koji provodiš pijujući viski-kolu i slušajući Berija Vajta.

Nedelja.

Voditi intimni dnevnik znači svima staviti do znanja da živiš strastveno. Ono što se događa meni tiče se celog sveta. A moda? Pa time se ja i bavim.

Ponedeljak.

Pariz je prazan kao glava Žan-Kloda Narsija⁸ kad mu se ugasi „idiot“.

Utorak.

Zove Ardison. Vraća se u Grčku, gde je sa ženom i decom proveo deset dana. Kažem mu da mrzim Grčku: ima pedeset stepeni celzijusa,

7 Fr.: *Union pour la Démocratie Française*; Unija za francusku demokratiju. (Prim. prev)

8 Čuveni francuski TV novinar i spiker. (Prim. prev.)

a hrana im je odvratna, pronalaziš ose u njoj. On uzvraća: „Da, ali me zato tamo niko ne poznaje!“ I meni najednom sine: u tome je stvar, u tome je Tijerijeva snaga, ide na odmor u inostranstvo da bi ponovo postao normalan čovek. Svakog leta vrati se malo u anonimnost. Stoji u redu pred restoranom, gubi prtljag na aerodromu: ponovo otkriva kako to izgleda živeti u govnama.

Sreda.

Čujem da se priča o nekom mestu gde će se zbrati milion i po mladih iz celoga sveta, od toga 80.000 Francuza od 16 do 35 godina. Ljudi, koji govore ukupno 32 jezika, okupljaće se na 130 punktova. To su Svetski dani mladih, održavaju se u Rimu, kolosalna jedna žurka! Donosim odluku da otputujem tamo. Oblačim gaće od vodonepropusnog materijala, a preko kostim u stilu Bejdena Pauela.⁹ Lep sam kô papa; taman takav da mu odem u posetu.

Četvrtak.

Rim, pust grad. Stanovništvo se razbežalo da ustupi mesto hodočanicima. Dolče vita je ustuknula pred prazninom u Rimu.¹⁰ Narandžaste ulice zatrpane su plakatima na kojima Berlusconi pokazuje zube. U busu na liniji 714 sve izgleda normalno do trenutka kad putnici počnu da pevaju crkvene pesme, plješćući rukama kao Patrik Bušitej u *Život je dugačka, mirna reka*. Svetski dani mladih: ambijent prijatnog fanatizma, sa zastavama i rančevima. Slédeći masu, stižem na besplatan koncert Anđela Branduardija na Trgu sv. Jovana Lateranskog. Reč je, bez sumnje, o iskušenju na koje me Gospod stavlja. Prilazim grupici omladinki koje đuskaju:

– Hoćemo li u građansku zajednicu?

Ups. Kiks.

– Ono, htedoh reći, hoćete li da se udate za mene i napravite osmoro dece bez prezervativa?

Odgovora nema. A ja uporan:

⁹ Robert Bejden Pael (1857–1941), britanski general i osnivač skautskog pokreta. (Prim. prev.)

¹⁰ Aluzija na naslov filma „Praznik u Rimu“. (Prim. prev.)

– Mogao bih čak da vam pokažem svoju zbirku škotskih sukanja koje grebu, i da vam dam ermes šalove ispod cene, uz garantovan popust od 30%.

Katastrofa. Veče privodim kraju u hotelskoj sobi gledajući inspektora Derika sinhronizovanog na italijanski. Jesam li ja, u stvari, zabludela ovca?

Petak.

Bio sam u zabludi: na Svetskim danima mladih viđam vrlo malo bubuljičavih kratkovidih curica sa sandalicama na nogama. Preovladavaju slamnati šeširi i žute bandana marama. Iznenadio me je, svakako, jedan monah u japankama koji je pomamno svirao rok (uslovno rečeno), ali on je bio izuzetak. Mnogo veće iznenađenje za mene su klonirane Monike Beluči koje pevaju: „Pun si milosti i ljuuu-uuubavi“. Ta stvorenja ovamo je verovatno poslao nečastivi, ne bi li posejao seme večernjeg nemira. (Sva sreća te je predviđeno da trista hodajućih ispovednika vodi računa o eventualnim grešnicima). Devojke se zovu Andrea i Martina. Zakazao sam im sudar na Krsnom putu, gde ćemo obaviti euharistijsko bičevanje:

– Budite blagoslovene vi među svim ženama. Evo moga tela, za vas i za mnoge. Nego, pravo da vam kažem, latite se moje kifle i pojedite je celu.

Dogodilo se tada nešto neobično. To jadno bogohuljenje nagnalo me je da okrenem glavu. Vid mi se zamaglio, čuo sam zvona, i sad se pitam je li to bilo otkrovenje, kojem se tako dugo nadam, ili sam bio totalno razbijen?

Subota.

Trenutno ne čujem božanski glas, već zvonjavu mobilnog telefona. Budim se sav otežao. Ići ću danas u obilazak francuskih poseda: palate Farneze, koja je u celosti obnovljena, i vile Mediči, boje slonove kosti. A upravo bi meni dobro došlo da malo osvežim fasadu. Šta da je Blez Paskal dobio opkladu? Toliko bih voleo da verujem u nešto. Prezreo sam veliko bdenije u sklopu Svetskih dana mladih da bih švrljao po rimskim klubovima: *Veju* (via Labikana), *Radio Londra* (na Monte Testaču) i, pre svih ostalih, *Alibi* (ista adresa), klub pun bezvernih

homoseksualaca; silnog me je truda stajalo da ih vratim na pravi put. Na trandžu koji me je merkao od glave do pete čak sam i povikao:

– Vade retro, Satanas! Kreaturo bezbožna! Ničice pred Bogom padni! Ali trandža je hteo da mi otkopča šlic, pa sam otišao na spavanje.

Nedelja.

Bog je ljubav. Oprostiće mi sve uvrede. Ovih nekoliko dana u Rimu omogućili su mi da proniknem u pravo značenje izraza „greši kao izmučena duša“.

Ponedeljak.

Šetam se u ljubičastim pantalonama od rebrastog somota. Jednoga dana svi će ljudi nositi ljubičaste pantalone od rebrastog somota. Lido mi je tako rekao. Lido je moj razumni prijatelj (oženjen, ima sina i reno espas). Često se opijamo zajedno: ja da bih zaboravio da nemam dete, on da bi zaboravio da ga ima. (A i on i ja da bismo zaboravili da nosimo somot usred leta.)

Utorak.

Izgleda da je Režin ošamarila Emanuela de Branta¹¹ u Sen Tropeu. To se zove ukazati počast. Kad Režin opali šamar, dođe ti to kao medalja, kao diploma, potvrda da imaš smisla za humor. U kafeu *Flora*, krajem avgusta, vraća se stalna ekipa: Kjara Mastrojani osmehuje se ogledalu, Rafael Entoven mazi Karlu Bruni po bradi, Džeremi Ajrons privija svoju ženu uz sebe, Andre Tešine ćuti, Karolin Selije me gleda. Uskoro ću i ja postati slavan, pa se nadam da će Režina i meni udariti šamar.

Sreda.

Večeram s majkom. Pričam joj o ostrvu Re.

Ja: „Zamisli, na plaži, umesto da govore 'vreme je za jelo', majke klince dozivaju vičući: 'Lanselote! Eloi! It's miam-miam time!'“

Smejemo se uglas. A onda ona prelazi na temu koju sam želeo da izbegnem.

Ona: „Pa, je l' se još viđaš s onom Kler?“

Ja: „Ne. Stalno smo se svađali. Čas ostavlja ona mene, čas ja nju. Daj da pričamo o nečem drugom. Čaknuta je ona. Ništa je ne zanima. Briga me više za nju. Sada je među nama sve svršeno.“

Ona: „O... toliko je, znači, voliš...“

Četvrtak.

Penelopa je u Kanu. Zove me da mi kaže da čezne za mnom usred opšteg šareniša na nekoj plaži. Leži, kaže, između dva mrsna tela s kajlama oko vrata; ljudi jedu krofne. Objašnjava mi zbog čega se u Kanu deca ne zovu Žofroa ili Lanselot, već Šenon ili Medison, i zbog čega tako rano počinju da piju pivo. (Kako se na osnovu samog njenog imena može zaključiti, Penelopa je manekenka, što će reći da pije koka-kolu lajt.) Saopštavam joj da vodim intimni dnevnik. Ona mi kaže da bi trebalo da pročitam *Bridžet Džons*, na šta odgovaram da bi njoj bolje bilo da prouči *Dnevnik jednog zavodnika*. Obecavam da ću joj, čim se vrati, priuštiti jedan SOBZ (seksualni odnos bez zaštite).

Petak.

Vučem se po opustelom Parizu. Lidou se vratila žena, tako da on sad ne može sa mnom u ovu zvezdanu noć. Njegov život zapravo je jedno dugo stanje osujećenosti koje se naziva sreća. Kod njega je sve previše jednostavno, kod mene je sve previše komplikovano. Uzalud sam pretresao ceo adresar, poslao mejlove na sve četiri strane grada, unizio se toliko da pozovem i poslednjeg gabora čiji je broj moja noki-ja sačuvala – ništa ne vredi. Lutam sâm među turistima pre nego što ću, žaljenja dostojan kakav jesam, skončati na pip-šouu, u sterilisanoj kabini, i voditi ljubav s vlažnom maramicom. I što sad Lido da mi zavidi na slobodi! Svi moji drugovi se žale, bili sami ili u paru. Lido i ja tu pronalazimo zajednički jezik. Ja kažem:

– Svaka nova žena je bolja od samoće.

A on će:

– Svaka nova žena je bolja od moje.

Ruso je kriv za to: „Srećni smo samo pre nego što ćemo postati srećni.“ Nabasao sam na tu rečenicu u *Novoj Elojzi*; mnogo volim rečenice koje ne razumem.

11 Galerista, novinar i hroničar zbivanja na francuskoj kulturnoj sceni. (Prim. prev.)

Subota.

Ljudi misle da će, kako stare, oguglati na sve, ali to nije tačno: zaljubljujemo se svakodnevno, i za to nam je dovoljan jedan pogled, ili zvonak smeh kojeg se srce odnekud seti. Nego se, jednostavno, uzdržavamo, jer znamo kuda to vodi. Konačno shvatam tu Rusoovu rečenicu: zamislite da na kraju *Engleskog pacijenta* Kristin Skot-Tomas još nije umrla od gladi u onoj pećini kad lepuškasti Ralf Fajns dođe da je spase. Šta bi posle toga radili? Išli na piknik u pustinju? Tabanali po dinamama? Kusali saharsku paštetu? Srećni smo samo pre nego što ćemo to postati; sledi beskrajna gnjavaža.

Nedelja.

Preterujem u SOBZ-u sa samim sobom.

Ponedeljak.

Dugo sam na počinak odlazio rano. Danas nemam više vremena ni da budem depresivan. Ko sam ja? Ima ih koji tvrde da se zovem Oskar Difren; drugi pak smatraju da mi je pravo ime Frederik Begbede. Meni samom je, ponekad, teško da se pronađem. Verujem, u stvari, da bi Frederik Begbede voleo da bude Oskar Difren, ali da nema petlje za to. Oskar Difren je, u stvari, on, Begbede, u najgorem izdanju; zašto bi ga ovaj, inače, izmišljao?

Utorak.

Otkazao sam Penelopi. Ništa od SOBZ-a. Draže mi je bilo da se motam po dnevnim događajima: promocija prvog broja *Zurbana*, novog gradskog magazina u elektronskoj i štampanoj formi, u Institutu za arapski svet, a potom i na promociji sajta *Amazon.fr*, na baržama usidrenim kod biblioteke „Fransoa Miteran“. Dve sajbervečerinke na kojima je čak i ambijent bio virtuelan. Sreo sam tamo internaute, kao i ja što sam, toliko već navikle na to da sede sami kod kuće, ispred monitora, da su i sad, eno, isto tako sami i u gomili; gledaju netremice, u ruci im prazna čaša, nikoga više i ne traže. Odveć navikli na ulogu savremenih zombija u providnim stambenim zgradama, nesposobni da se za bilo koga zainteresuju. Samoća je logična posledica individualizma. Taj naš ekonomski egoizam postao je način života. Kako zablistati u jednom ljudskom razgovoru kad smo već naučili da u takve svrhe

izdvojimo četvrt sata kako bismo tamo nekome odgovorili – mejlom? Virtuelno nam pruža pribežište od stvarnog.

Sreda.

Dane i noći provodim pokušavajući da zaboravim Kler. To je posao s punim radnim vremenom. Ujutro, kad se probudim, znam da ću se samo time baviti do večeri. Eto nove profesije: zaboravljanje Kler. Pre neki dan, za ručkom, Žan-Mari Perije me stornirao ovom uzvišenom rečenicom:

– Čim znaš zbog čega nekoga voliš to znači da ga ne voliš.

Ponavljam u sebi njegovu misao sklopljenih očiju, da ne pustim suzu.

Četvrtak.

Luda noć u kafeu *Latina* na Šanzelizeu, gde bande sekretarica prerušenih u Dženifer Lopez prskaju jedna drugoj mohito po grudima, a silosi sa zlatnim narukvicama upoređuju adidaske dok svira Tito Puente. Nije to bar, to je sauna za ples. Devojka devičanskog izgleda uzima me za ruku i sisa mi dva prsta, sve vreme mi na uho pričajući nešto na španskom. Nabrekao sam momentalno. Veče po ukusu podseća na *baunti* čokoladicu; ima ukus raja. Šta je to meni najuzbudljivije kod jedne žene? Pa, njene godine, kad ih ima osamnaest. Posle toga, svašta se zbivalo u dnu blago povijenih leđa, ali ja te orgije ne mogu ovde da opisujem jer me čitaju porodični ljudi.

Petak.

Poznajem oko trista osoba koje su se upravo vratile s Balijsa (Elizabeth Kin, Žan-Lik Delari, Iber Bukobza, Etjen Mužot, Žan-Lik Delari, Elizabeth Kin, Iber Bukobza...). Šta to tako posebno ima tamo dole? Halucinogene pečurke, velike kuće s bazenima, rejvovi na plažama, Žan-Lik Delari, Elizabeth Kin, Iber Bukobza... „Ne možeš ni da zamisliš koliko je tamo lepo, pa oni veliki škampi koje peku još žive na roštilju, pa vreo pesak, momci koji obavljaju kućne poslove dok se ti urnišeš od cirke na ležaljci...“ Pitam se baš: ako je tamo baš tako savršeno, što li su se vraćali?

Subota.

Mnogo volim rečenice koje počinju s „mnogo volim“.

(I dokazujem to.)

Nedelja.

Današnja štampa potpuno je beživotna. Zato ja pišem u prvom licu. Objektivnost ne postoji. Objektivnost je određeno stanovište prurušeno u opštu istinu. Objektivni novinar je pre svega tip koji svoj sopstveni slučaj smatra opštim. A da bi bio subverzivan, treba da budeš subjektivni.

Ponedeljak.

Pred ogledalom uvežbavam medijski ponizan izraz lica (caka je u tome da istovremeno oboriš pogled i podigneš obrve).

Utorak.

Suton, zvoni telefon. Lido se guši sa ženom i decom:

– Zar nije dovoljno teško tucati uvek jednu te istu ženu, nego mora još iz susedne sobe da ti kmeči dete? Kako čovek to da preživi?

– Ne možeš kćerki da prebaciš što cmizdri. Prvo što ljudsko biće uradi kad dođe na Zemlju upravo i jeste to da brizne u plač, jer ovaj svet je užasan.

– Bog je loše udesio stvari. Bebe bi trebalo da se smeju na sav glas kad se rode.

– Ali što? Pa one su iste kao ti i ja: volele bi da se vrate u majčinu utrobu.

On uzdiše. Nezamislivo je to koliko jednom depresivnom ocu teško pada da sluša neprestan detinji plač. Šta će ti beba koja neprekidno plače kad već ionako hoćeš da se ukokaš? Bez obzira na sve, pokušavam da ga utešim:

– S druge strane, znaš, kad si mrtav, ne možeš da se žališ na život.

Sreda.

U podrumu *Tandžije*, kako vreme prolazi, tako je sve lakše preskočiti prepone. Nekada su se muško-ženski odnosi svodili na: „Dobro veče, gospođice, kako ste, držim da apsolutno blistate, smem li sebi dozvoliti da vam ponudim čašu nečeg penušavog?“ Danas to biva: „Ustaj, kurvo, da ti vidim tange, i diži tu majicu da me podojiš.“

Četvrtak.

Festival u Dofilu = šampionat u usamljenosti usred gomile. Na terasi hotela *Normandija*, jastozi se dave u majonezu a niko da im pritekne

u pomoć. Sedim između Kristin Orban i Filipa Buvara. Žao mi je što nisam za stolom sa strane, jer tu bih se ugurao između Brajana de Palme i Eli Medeiros. Jutros sam gledao *Šupljeg čoveka* Pola Verhovena, rimejk *Nevidljivog čoveka*, koji nimalo ne zaostaje za originalom. Drogiram se sadržajem. Možda moje mentalno zdravlje trpi zbog toga, ali stoji da se susrećem sa sve manje proizvoda koji su u stanju da u meni izazovu utisak kako je moja smrt zapravo jedan drugorazredan događaj.

Petak.

Sinoć sam naleteo na Klinta Istvuda na Farmi Svetog Simeona.¹² Najnoviji svoj film naslovio je po meni najdražoj pesmi Džamirokvaja: *Svemirski kauboji*. Američkih zvezda na sve strane: Donald Saterlend, Morgan Friman, Tomi Li Džons, Andre Halimi. Na plaži u Dofilu naleteo sam, štaviše, i na Režin, koja me opet nije ošamarila. Svi snimaju sve soni DV kamerama. Ko će još naći vremena da pogleda te kasete? Učinilo mi se, u jednom trenutku, da sam ugledao Ala Paćina, ali sam onda opet stavio naočari: bio je to Loren Žera¹³ u crnom odelu. Stvarno sam mnogo kratkovid.

Subota.

Problem s Dofilom je u tome što se ovde čovek prehladi čak i kad je lepo vreme. Neprestano vam se kija, što zbog tog vetra, što zbog galebova i vlasnika terenskih vozila. Neki ljudi su alergični na seno; ja – na dovilsko Šetalište. Ima previše farbanih plavuša koje ne razlikuju naočari za sunce od trake za glavu. Ako je verovati Elizabet Kin, ovde čovek može da se overdozira DNN-om (drolje na natikačama). Ja, opet, i nisam od raskida; one mi pomažu da pustim mozak na otavu, prave se da razumeju moje šale, a sve u iščekivanju kada će naići neki slaviji lik. Amerikanci natikače nazivaju „cipelama za jebanje“; ja istrajavam u pristupu „popuši mi karu“. Ovde poznajem sve žive, ali mene ne poznaje niko. Klotild Kuro s onim ranjivim pogledom, ukočena Monika Beluči u jaknici od džinsa i Sandrin Kiberlen, s velikim dekolteom, koja me svuda prati: posle ostrva Re, evo nje i u Normandiji,

12 Fr.: La Ferme Saint-Siméon; pitoreskni hotel u Onfleru u Normandiji. (Prim. prev.)

13 Francuski imitator i humorista. (Prim. prev.)

gura kolica i u njima Suzan, a prati ih bebisiterka kanonskog imena Mari-Dus,¹⁴ tako li beše. Kad se proslavim, pozdravljaće me u prolazu, ali im ja na pozdrav neću uzvraćati; takva je igra.

Nedelja.

Na ručku kod Ane d'Ornano, gradonačelnice Dovila, služe dinju s movama. Mislio sam na Kler, svoju bivšu, i na Penelopu, svoju buduću. Muškarci su uvek tu negde, između one bivše i one buduće, jer ih sadašnjost ne zanima. Draže nam je da jedrimo između nostalgije i nade, između gubitka i fantazije. Uvek zaglavljani između dve žene koje nisu tu.

JESEN

ISTORIJA KIŠE KROZ VEKOVE

14 Fr.: Marie-Douce, Blažena Marija. (Prim. prev.)